Súd:	Krajský súd Prešov
Spisová značka:	13Co/97/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu:	8618201033
Dátum vydania rozhodnutia:	09. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Martin Baran
ECLI:	ECLI:SK:KSPO:2020:8618201033.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Andreja Radomského, v právnej veci žalobcu V. H., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom XXX XX T. č. XX, občan SR, zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Igor Šafranko, advokát, ul. Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník proti žalovanej Všeobecná úverová banka, a.s.; skrátený názov VÚB, a.s., Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155, zastúpená ČERNEJOVÁ & HRBEK, s.r.o., Advokátska kancelária, so sídlom Kýčerského 7, 811 05 Bratislava, o určenie neprijateľných zmluvných podmienok, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Svidník č. k. 7Csp/51/2018 - 139 zo dňa 5.6.2019 jednohlasne takto

r o z h o d o l :

I. Potvrdzuje rozsudok.

II. Žalobcovi p r i z n á v a n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd určil neprijateľnosť žalobcom špecifikovaných zmluvných podmienok. Malo sa jednať o obchodné podmienky v žiadosti o aktiváciu pôžičkovej karty v bode 23., v bode 49., v bode 50. a v bode 59.

2. Okresný súd Svidník, ako súd prvej inštancie, napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„I. Určuje, že zmluvná podmienka uvedená v Žiadosti o aktiváciu pôžičkovej karty I. č. XXXXXXXXXX, z 5.9.2006, v Obchodných podmienkach pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet vydávaných Všeobecnou úverovou bankou a.s. v spolupráci so spoločnosťou Consumer finance holding a. s., v časti V. Zaúčtovanie, úhrada a platba, v bode 23. v znení: „Obdŕžané platby je Banka oprávnená priradiť k záväzkom klienta v poradí Poplatky, úroky a istina. Klient s takouto postupnosťou priraďovania súhlasí.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

II. Určuje, že zmluvná podmienka uvedená v Žiadosti o aktiváciu pôžičkovej karty I. č. XXXXXXXXXX, z 5.9.2006, v Obchodných podmienkach pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet vydávaných Všeobecnou úverovou bankou a. s. v spolupráci so spoločnosťou Consumer finance holding a.s., v časti IX. Zodpovednosť za škodu, v bode 49. v znení: „Klient nesie plnú zodpovednosť za podvody, resp. zneužitie karty vydanej držiteľovi karty do okamihu oznámenia straty, krádeže, resp. zneužitia K. telefonicky H. F. B., a.s. alebo B., alebo osobne pobočke banky.", je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

III. Určuje, že zmluvná podmienka uvedená v Žiadosti o aktiváciu pôžičkovej karty I. č. XXXXXXXXXX, z 5.9.2006, v Obchodných podmienkach pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet vydávaných Všeobecnou úverovou bankou a.s. v spolupráci so spoločnosťou Consumer finance holding

a. s., v časti IX. Zodpovednosť za škodu, v bode 50. v znení: „Klient zodpovedá za škodu, ktorá vznikla použitím karty neoprávnenou osobou v dôsledku porušenia povinnosti.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

IV. Určuje, že zmluvná podmienka uvedená v Žiadosti o aktiváciu pôžičkovej karty I. č. XXXXXXXXXX, z 5.9.2006, v Obchodných podmienkach pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet vydávaných Všeobecnou úverovou bankou a. s. v spolupráci so spoločnosťou Consumer finance holding a.s., v časti XI. Rozhodcovská doložka, v bode 59. v znení: „Zmluvné strany sa dohodli, že všetky spory, ktoré by v budúcnosti medzi nimi vznikli zo Zmluvy, budú rozhodované v rozhodcovskom konaní v zmysle zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní Stálym rozhodcovským súdom Asociácie bánk podľa zákona č. 510/2002 Z. z. o platobnom styku.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

V. Žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.“

3. Súd právne vec posúdil podľa ust. § 3 ods. 1, §37 ods. 1, § 39, § 44 ods. 1, § 44 ods. 2, § 52 ods. 1, § 52 ods. , 2, § 53 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 53 ods. 6, § 54 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, čl. 3 ods. 2, čl. 5, čl. 6 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, § 1 ods. 2, § 9 ods. 1, § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 19 písm. d), § 132 ods. 1, § 187 ods. 1, 2, § 191 ods. 1, § 215 ods. 1, § 290 a § 298 ods. 1 CSP.

4. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že spotrebiteľ má možnosť domáhať sa určenia neprijateľnej podmienky, pričom aj v zmysle ust. § 298 ods. 1 CSP, súd môže v rozsudku, ktorý sa týka spotrebiteľského sporu, aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou, je neprijateľná. K neprijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej v bode 23. Žiadosti o aktiváciu pôžičkovej karty I., podľa názoru súdu prvej inštancie podľa ust. § 566 Občianskeho zákonníka, pri čiastočnom splnení peňažného dlhu sa plnenie dlžníka započítava najprv na istinu a potom na úroky, ak dlžník neurčí inak. Naproti tomu napadnuté zmluvné ustanovenia poskytujú žalovanej ako dodávateľovi úveru možnosť započítavať platby na iný účel, akým je splatenie istiny tohto úveru, a to bez ohľadu na vôľu žalobcu. Je teda nepochybné, že toto ustanovenie obsiahnuté Obchodných podmienkach v časti V. s názvom Zaúčtovanie, úhrada a platba, v bode 23., zakladá nevyvážený vzťah medzi žalobcom a žalovanou a dochádza k zhoršeniu postavenia spotrebiteľa. Predmetné ustanovenie poskytuje žalovanej ako dodávateľovi úveru možnosť započítavať platby na iný účel, akým je splatenie istiny tohto úveru, tzn. na iné pohľadávky voči žalovanej, a to všetko podľa uváženia žalovanej a bez ohľadu na vôľu spotrebiteľa. K neprijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej v bode č. 49. Žiadosti o aktiváciu pôžičkovej karty, súd prvej inštancie uviedol, že sa stotožnil s právnou argumentáciou žalobcu, že vyššie uvedenými ustanoveniami obchodných podmienok ide o nedôvodné zavedenie objektívnej zodpovednosti, pretože podľa tohto dojednania by zodpovedal namiesto škodcu klient objektívne, pričom žalovaný zmluvou rozšíril prípady objektívnej zodpovednosti. Súd prvej inštancie mal za to, že ide o formulárovú dohodu, navyše z vykonaného dokazovania, vyplýva, že žalovaná nemala záujem žiadne takéto zmluvné podmienky uzavrieť a dohodnúť si ich s dlžníkom-žalobcom. Súd preto dospel k záveru, že sporné zmluvné podmienky neboli individuálne dojednané. Súd pritom zdôrazňuje, že platí prezumpcia práve o tom, že neprijateľná zmluvná podmienka nebola individuálne dojednaná, ako to vyplýva z § 53 ods. 3 OZ. Dôkazné bremeno o opaku je na žalovanom, ktorý však toto dôkazné bremeno neuniesol. Žiadosťou o aktiváciu pôžičkovej karty I., neoddeliteľnou súčasťou ktorej boli Obchodné podmienky obsahujúce vyššie uvedené zmluvné podmienky, žalovaná vopred vnútila pripraveným predtlačeným tlačivom žalobcovi aj rozšírenie prípadov objektívnej zodpovednosti, čo bolo v danom okamihu mimo sféry jeho záujmu. Tak ako vyplýva z predtlačeného textu žiadosti, žalobca na predmetnej listine podpísal iba zmluvu/žiadosť, nie Obchodné podmienky, pričom žalovaná nepreukázala, že žalobcu náležite oboznámila o zavedení objektívnej zodpovednosti a o následkoch tohto inštitútu. Súd má za to, že žalobca ako osoba neznalá zákona bez podrobnejšieho pre neho zrozumiteľnejšieho výkladu obsahu tejto zmluvnej podmienky, nebola schopná posúdiť následky tejto nedostatočnej vedomosti a informovanosti. Vzhľadom na uvedené, súd zmluvné podmienky uvedené v Obchodných podmienkach pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet vydávaných Všeobecnou úverovou bankou a. s. v spolupráci so spoločnosťou Consumer finance holding a.s., v časti IX. Zodpovednosť za škodu, v bode 49. a v bode 50. vyhlásil za neprijateľné. K neprijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej v bode č. 59. žiadosti o aktiváciu pôžičkovej karty I., súd prvej inštancie uviedol, že v danom prípade výsledkom

prieskumu daného zmluvného dojednania je zistenie, že rozhodcovská doložka je neplatná nakoľko ako súčasť spotrebiteľskej zmluvy je neprijateľnou zmluvnou podmienkou v spotrebiteľskej zmluve. V čase schválenia úverového rámca Občiansky zákonník už mal medzi neprijateľnými zmluvnými podmienkami, ktorých demonštratívny výpočet je uvedený v jeho § 53 ods. 3 zahrnuté ako neprijateľné také ustanovenie, ktoré sa dotýka rozhodcovskej doložky. To bolo doplnené novelou Občianskeho zákonníka uskutočnenou zákonom č. 568/2007 Z.z. účinným od 1. 1. 2008. Ide o ust. § 53 ods. 4 písm. r), podľa ktorého za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Bez ohľadu na uvedené podrobiť súdnej kontrole rozhodcovskú doložku umožňuje aj ustanovenie § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „generálna klauzula“). Ustanovenie § 53 ods. 4 v tom čase účinného Občianskeho zákonníka obsahuje indikatívny výpočet neprijateľných zmluvných podmienok (použité slovo „najmä“). Pri výklade súd čiastočne vychádzal aj z prílohy už spomínanej Smernice 93/13/EHS, ktorá za neprijateľnú zmluvnú podmienku odporúča ako vzor aj zmluvnú podmienku „neposkytnúť spotrebiteľovi právo alebo ma brániť v uplatňovaní práva podať žalobu alebo podať akýkoľvek iný opravný prostriedok, najmä vyžadovať od spotrebiteľa, aby riešil spory neupravené právnymi ustanoveniami výhradne arbitrážou, nevhodne obmedzovať prístup k dôkazom alebo ukladať mu povinnosť dôkazného bremena, ktoré by podľa práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah, malo spočívať na inej zmluvnej strane.“

Cieľom rozhodcovskej zmluvy alebo doložky je dosiahnuť prejednanie prípadného sporu arbitrom, rozhodcom ako súkromnou osobou na ktorú zmluvné strany delegovali takúto právomoc, pričom rozhodcovská zmluva je častokrát vyjadrená len v podobe rozhodcovskej doložky splývajúcej s ostatnými podmienkami v štandardnej zmluve. Rozhodcovský súd je v takýchto prípadoch z rozhodnutia dodávateľa paušálnym spôsobom zakotvený v zmluvných podmienkach ešte pred vznikom samotnej štandardnej zmluvy, čo spotrebiteľovi nedáva na výber a ten tak môže zmluvu len ako celok odmietnuť alebo podrobiť sa všetkým Všeobecným obchodným podmienkam, teda aj rozhodcovskému konaniu, čo samo osebe je dostačujúce na záver o neprijateľnosti takejto rozhodcovskej doložky vzhľadom na jej zásadný dopad a dôsledky na vzťahy medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Súd je toho názoru, že zmluvná podmienka v štandardnej formulárovej zmluve alebo vo všeobecných obchodných podmienkach inkorporovaných do takejto zmluvy, ktorá nebola spotrebiteľom individuálne dojednaná a ktorá vyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní je neprijateľná, preto podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná. O takúto zmluvnú podmienku ide aj vtedy, ak síce spotrebiteľ podľa nej má možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a štátnym súdom, ale ak by podľa takejto doložky začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa, spotrebiteľ by bol nútený podrobiť sa rozhodcovskému konaniu alebo podať návrh na štátnom súde, ak by chcel zabrániť rozhodcovskému konaniu. Pri zisťovaní, či nejde o nekalú rozhodcovskú doložku je pritom potrebné skúmať všetky dôležité skutočnosti, ktoré vyvolávajú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa. Za také okolnosti možno považovať napr. neprijateľné miesto rozhodcovského konania, ktoré môže spotrebiteľa odradiť od uplatnenia svojich práv (rozsudok SDEU vo veci C 40/08 Asturcom Telecomunicaciones SL proti Cristina Rodríguez Nogueira), alebo pravidlá rozhodcovského konania, ktoré ukladajú povinnosti, ktoré predpisy upravujúce občianske súdne konanie neupravujú a ktoré sú v neprospech spotrebiteľa napr. poplatok za vyjadrenie k žalobe a bez zaplatenia ktorého sa na vyjadrenie spotrebiteľa neprihliada. Rozhodcovskú doložku koncipovanú v takom znení, ako je obsiahnuté v časti XI. Rozhodcovská doložka, v bode 59. Obchodných podmienok, súd považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku a ako takú podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka za absolútne neplatnú, nakoľko celkom zjavne spôsobuje značnú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Podstatnou z hľadiska vyslovenia absolútnej neplatnosti tohto dojednania je najmä skutočnosť, že táto podmienka, nebola so spotrebiteľom individuálne dojednaná a spotrebiteľ celkom zjavne nemal reálnu možnosť ju ovplyvniť, resp. ju vylúčiť keďže táto je súčasťou dodávateľom vopred jednostranne pripravených Obchodných podmienok. Samotná forma akou sú tieto napísané, a to drobným, ťažko čitateľným husto popísaným textom už sama osebe podstatne sťažuje riadne oboznámenie sa spotrebiteľa s obsahom dojednaní v takomto texte obsiahnutými, pričom rozhodcovská doložka splýva s ostatnými podmienkami v štandardnej zmluve. Doložka núti spotrebiteľa riešiť spory s dodávateľom v rozhodcovskom konaní na rozhodcovskom súde zvolenom dodávateľom. Ak žalovaná v rámci svojej obrany poukázala na zákonnú povinnosť v zmysle zákona o bankách ponúknuť návrh na uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy, tak k tomu súd uvádza, že v danom prípade postup žalovanej nebol v súlade s § 93b zákona č.

483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len Zákon o bankách) zakotvujúcim povinnosť banky predložiť klientovi návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy, keďže ustanovenie § 93b ods. 2 veta druhá tohto zákona v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy so žalobcom jasne predpokladalo možnosť výberu klienta (tu žalobcu) či návrh rozhodcovskej zmluvy prijíma či neprijíma, čo v danom prípade nebolo dodržané. Neskoršou novelizáciou aj zákonodarca zvolil presnejšiu úpravu, podľa ktorej je banka povinná preukázateľne poučiť klienta o dôsledkoch uzavretia navrhovanej rozhodcovskej zmluvy a aby klient mal možnosť voľby. Dodávateľ nedal žalobcovi na výber, doložka neponúka na výber z alternatív súhlasím - nesúhlasím, žalobca mal len možnosť buď odmietnuť úverovú službu alebo ju prijať so všetkými obchodnými podmienkami. Za takýchto okolnosti nešlo o návrh pre žalobcu tak, ako predpokladal zákon o bankách.

5. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ust. § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa odôvodnenia súdu prvej inštancie žalobkyňa mala v konaní plný úspech, preto má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

6. Proti rozsudku podala včas odvolanie žalovaná, a to v celom rozsahu, pričom žiadala, aby odvolací súd žalobu v celom rozsahu zamietol. Ako odvolacieho dôvody žalovaná uviedla, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku, zároveň súd prvej inštancie dospel na základ vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku a konanie má zároveň inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d) Civilného sporového poriadku. V odvolaní žalovaná uviedla, že zmluva neobsahuje žiadne neprijateľné zmluvné podmienky a určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok je výsledkom nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie. V prvom rade zmluvné dojednanie upravujúce poradie započítania splátok na poskytnutý úver nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou z dôvodu, že ust. § 566 Občianskeho zákonníka hovorí o čiastočnom plnení a nie o plnení v splátkach. Zároveň žalobca podpisom zmluvy o úvere vyjadril súhlas s úhradou dlhu spôsobom uvedeným v čl. V. v bode 23. Obchodných podmienok, čím určil spôsob započítania svojich peňažných plnení iným spôsobom tak, ako to umožňuje ust. § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Zároveň žalovaná nadobudla v dobrej viere presvedčenie, že s daným znením zmluvnej dokumentácie žalobca bezvýhradne súhlasil. Ak teda nemal žiadne návrhy na úpravu zmluvnej dokumentácie, je potom náležité tvrdiť, že zmluva nebola individuálne dojednaná. Za druhé, zmluvné podmienky zakotvené v čl. IX. v bodoch 49. a 50. Obchodných podmienok neboli, nie sú a ani nemôžu byť neprijateľnými, nakoľko vychádzali z ustanovenia príslušnej právnej úpravy. Keďže následky porušenia povinnosti oprávneného držiteľa elektronického platobného prostriedku upravoval v čase podpisu zmluvy o úvere § 25 zákona o platobnom styku, pričom dôraz predmetné ustanovenie kládlo na riadne plnenie si povinnosti oprávneného držiteľa elektronického platobného prostriedku v zmysle obchodných podmienok a § 26 zákona o platobnom styku, teda zákona č. 510/2002 Z.z. Zároveň citované ustanovenia obchodných podmienok boli následne zmenami obchodných podmienok upravené, pričom aktuálne znenie obchodných podmienok už žalobcom namietané zmluvné ustanovenia neobsahuje, a to aj s poukazom na prijatie zákona o platobných službách č. 492/2009 Z.z., od ktorého účinnosti, teda od 1.9.2009, je zodpovednosť držiteľa elektronického platobného prostriedku upravená právo týmto zákonom, pričom aktuálne znenie obchodných podmienok zodpovedá textu tohto zákona. V treťom rade k určeniu súdu za neprijateľnú aj zmluvnú podmienku uvedenú v čl. XI., predstavujúcu rozhodcovskú doložku z dôvodu, že žalobca nemal údajne možnosť voľby, čo sa týka jej prijatia a odmietnutia, žalovaná uviedla, že rozhodcovská doložka je zreteľne označená, je jasná, čitateľná a zrozumiteľná v obchodných podmienkach, pričom žalovaná nezaznamenala pred podpisom zmluvy, pri podpise zmluvy alebo po jej podpise žiadne výhrady zo strany žalobcu. Je tak nutné vychádzať z predpokladu, že s rozhodcovskou doložkou žalobca súhlasil. Zároveň žalovaná poukázala na skutočnosť, že staré rozhodcovské doložky, medzi ktoré sa radí aj táto, zakotvená v zmluve o úvere, už dlhšiu dobu neuplatňuje, a to aj z dôvodu legislatívneho zakotvenia tzv. spotrebiteľského rozhodcovského konania založeného zákonom č. 335/2014 Z.z. Aj v tomto prípade sa jedná o obsolentné zmluvné dojednanie, ktorého posudzovanie súdom nemá žiaden význam. V štvrtom rade súd prvej inštancie postupoval mimo zákonného rámca svojich právomocí, keď súd prvej inštancie určením neprijateľnosti zmluvných podmienok de facto vykonal abstraktnú kontrolu zmluvných dojednaní (§ 301 a ž § 306 Civilného sporového poriadku), čomu však v zmysle príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku v tomto súdnom konaní neprislúchalo a neprislúcha v zmysle ust. § 31 ods. 1 písm. c) Civilného sporového poriadku, je na

takýto prieskum kauzálne príslušný Krajský súd v Košiciach (berúc do úvahy miesto sporu). Žaloba výlučne na určenie neplatnosti zmluvnej podmienky v individuálnom spotrebiteľskom spore totiž podľa právnej úpravy neprichádza do úvahy, pričom žalobca poukázal na publikáciu Štefček, Ficová, Baricová, Mäsiarkinová, a to Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C.H.Beck 2016, str. č. 1037. Predmetné konanie bolo a je práve takým abstraktným konaním výlučne na určenie neprijateľných podmienok v individuálnom spotrebiteľskom spore. Súdu bola síce zachovaná možnosť aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve je neprijateľná, avšak len v súvislosti so spotrebiteľským sporom podľa ust. § 298 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Žalobu žalobcu bolo aj z tohto dôvodu nutné odmietnuť. S ohľadom na túto skutočnosť súd prvej inštancie postupoval mimo zákonného rámca svojich právomocí, teda postupoval ultra vires, v dôsledku čoho zaťažil rozsudok vadou nezákonnosti.

7. Po podanom odvolaní žalovaná písomným podaním doručeným odvolaciemu súdu oznámila, že v danej veci bolo už rozhodnuté právoplatným rozkazom Okresného súdu Svidník sp. zn. 3Csp/73/2016 - 36 zo dňa 6.4.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 16.5.2017. Zároveň poukázala na ust. § 230 Civilného sporového poriadku, že ak sa vo veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova. Rozhodovanie o žalobcom požadovanom určení vychádzajúcich z tej istej úverovej zmluvy, ohľadom ktorej už bolo raz právoplatne rozhodnuté, nie je pre existenciu prekážky res iudicata možné.

8. Žalobca sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

9. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa ust. § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), v zmysle zásad ust. § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konania mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasledujúce CSP bez nariadenia pojednávania (§ 380 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

10. Odvolací súd v súlade s ust. § 382 CSP, vyzval strany sporu na vyjadrenie sa k možnému použitiu ust. § 53a Občianskeho zákonníka, ust. § 298 ods. 1 v spojení s ust. § 301 CSP a Čl. 46 Ústavy Slovanskej republiky. Žalovaný k uvedenému zaujal stanovisko, že zotrváva na svojom stanovisku, teda že platobný rozkaz 3Csp/73/2016-36 predstavuje v tomto konaní prekážku rozsúdenej veci ako neodstrániteľný nedostatok procesnej podmienky a je nevyhnutné pristúpiť k zastaveniu konania. Žalobca uviedol, že potrebnosť žaloby vyplýva priamo z postoja žalovaného k zmluvným podmienkam, ktoré sú predmetom konania, tak ako to vyplýva z úniového práva, predovšetkým zo Smernice Rady 93/13/EHS a z § 53 OZ, 53a OZ, § 298 ods. 1 CSP a zákona č. 250/2007 Z.z., v súlade s čl. 46 Ústavy SR.

10. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje a vo vzťahu k odvolacím námietkam poukazuje na ust. § 387 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku.

11. Na potvrdenie správnosti prvoinštančného rozhodnutia a k odvolacím námietkam odvolací súd uvádza nasledovné.

12. Ohľadom odvolacej námietky, že súd prvej inštancie určením neprijateľnosti zmluvných podmienok vykonal abstraktnú kontrolu zmluvných dojednaní, pričom podľa názoru žalovanej žaloba výlučne o určenie neplatnosti zmluvnej podmienky v individuálnom spotrebiteľskom sporu podľa právnej vedy neprichádza do úvahy, pričom určiť zmluvnú podmienku používanú dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve ako neprijateľnú, je možné len v súvislosti so spotrebiteľským sporom, odvolací súd poukazuje na čl. 5., ako aj čl. 7. ods. 2 Smernice 93/13/EHS, ktorým umožňuje nielen kolektívne, ale aj individuálne uplatnenie neprijateľnej zmluvnej podmienky. Zároveň právo sporovej strany žiadať, ako aj právo súdu vysloviť v konkrétnom prípade neprijateľnosť zmluvnej podmienky ostalo aj po nadobudnutí účinnosti Civilného sporového poriadku zachované, rozdiel iba v tom, že podľa § 298 ods. 1 Civilného sporového poriadku, naproti ust. § 301 a nasl. Civilného sporového poriadku, takéto rozhodnutie má účinky

iba inter partes. Nemožno obmedziť spotrebiteľa v jeho rozhodnutí sa o podanie žaloby ohľadne neprijateľných zmluvných podmienok a toto rozhodnutie spotrebiteľa obmedzovať podaním aj nejakého ďalšieho spotrebiteľského sporu, resp. v jednom konaní vyvolať okrem sporu o neprijateľnosti zmluvnej podmienky aj ďalší spotrebiteľský spor. V tomto odvolací súd poukazuje na čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj ust. § 53a Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žaloba výlučne o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky v individuálnom spotrebiteľskom spore je prípustná a podanie takejto žaloby nemožno vylúčiť, resp. ho podmieňovať inými ďalšími procesnými skutočnosťami.

13. Ohľadne ďalších odvolacích námietok poukazujúcich na nesprávne posúdenie neprijateľnosti vyššie uvedených zmluvných podmienok, aj s argumentáciou samotnej žalovanej, že či už samotné obchodné podmienky neobsahujú v aktuálnom znení následky porušenia povinnosti oprávneného držiteľa elektronického platobného prostriedku, resp., že staré rozhodcovské doložky, medzi ktoré sa radí aj predmetná doložka uzatvorená v zmluve o úvere, už dlhšiu dobu neuplatňuje, a to aj z dôvodu legislatívneho zakotvenia spotrebiteľského rozhodcovského konania, odvolací súd konštatuje, že pre vyriešenie práv medzi stranami zmluvy, ktoré považujú za sporné alebo pochybné, je potrebné uzatvorenie dohody o urovnaní v zmysle ust. § 585 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pričom v takto podstatných skutočnostiach, akým je obsah napádaných zmluvných podmienok, nepostačuje tzv. „džentlmenské vyhlásenie“ žalovanej či už v podanom odvolaní, resp. v prednesení takéhoto nezáväzného džentlmenského vyhlásenia voči druhej zmluvnej strane. Vzhľadom na spornosť predmetných práv a povinností medzi zmluvnými stranami, je na podaní žaloby o neprijateľnosť predmetných zmluvných podmienok pre potrebu usporiadania vzťahov inter partes daný naliehavý právny záujem na takejto určovacej žalobe. K ďalšej odvolacej námietke, že vo veci sa jedná o res iudicata vzhľadom na vydaný právoplatný platobný rozkaz Okresného súdu Svidník pod sp. zn. 3Csp/73/2016 - 36 zo dňa 6.4.2017, odvolací súd konštatuje, že o tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. V danej veci sa síce spor týka tých istých osôb, však netýka sa rovnakého predmetu konania z dôvodu, že predmetom vyššie uvedeného platobného rozkazu bola žaloba o zaplatenie 1.583,14 eur s príslušenstvom, avšak čo sa týka predmetnej žaloby, predmetom tejto žaloby je určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok. Aj keď oba nároky vychádzajú z rovnakej úverovej zmluvy, jedná sa o odlišné nároky, pričom v prípade, ak je sporová strana zaviazaná na úhradu súdom určenej sumy, nediskvalifikuje ju týmto rozhodnutím v možnosti podať žalobu o neprijateľnosť konkrétnych zmluvných podmienok zo zmluvy, z ktorej bola na konkrétne plnenie už súdom zaviazaná.

14. K zmluvnému dojednaniu upravujúcemu poradie započítania splátok na poskytnutý úver ako neprijateľnej zmluvnej podmienky, odvolací súd uvádza nasledovné.

15. Podľa prvoinštančného súdu uvedená podmienka zhoršuje postavenie spotrebiteľa oproti ustanoveniu § 566 OZ, pretože nerešpektuje vôľu spotrebiteľa plniť konkrétny dlh. Súd neuznal argumentáciu žalovaného, že by bolo veľmi nákladné individuálne priradzovať poradie platieb vzhľadom na vysoký počet zmlúv. Súd vyhodnotil podmienku aj za neurčitú, pretože nešpecifikuje ,,iné sankcie“. Nie je preto pravdivé tvrdenie odvolateľa, že prvostupňový súd rozhodol podľa § 566 OZ. Prvostupňový súd rozhodol podľa § 53 ods. 1 OZ. Ustanovenie § 566 OZ je použité len ako dispozitívna norma, od ktorej sa dodávateľ vo svojich formulárových zmlúv odkláňa v neprospech spotrebiteľa. Odvolací súd sa stotožňuje s prvostupňovým súdom. Preskúmavaná zmluvná podmienka a/ neprimerane v neprospech spotrebiteľov zhoršuje ich postavenie oproti právnej úprave v OZ a b/ je na úkor transparentnosti. Obidva tieto dôvody opodstatňujú záver o neprijateľnosti posudzovanej podmienky. Podľa § 54 ods. 1 OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. Súdny dvor postupne rozširuje rámcové pravidla vyhodnocovania nekalosti zmluvných podmienok. V zásade ponecháva záver o neprijateľnosti klauzuly na orgánoch členských štátov (rozsudok SD vo veci C-243/08 Pannon cit.: Vnútroštátnemu súdu prislúcha určiť, či zmluvná podmienka spĺňa kritériá požadované na to, aby ju bolo možné kvalifikovať v zmysle článku 3 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS ako nekalú). Odklon od dispozitívnej normy v neprospech spotrebiteľa môže znamenať dôvod neprijateľnosti klauzuly (rozsudok SD vo veci C-415/11 Aziz cit.: „2. Článok 3 ods. 1 smernice 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že:

- pojem „značná nerovnováha“ ku škode spotrebiteľa treba posúdiť na základe analýzy vnútroštátnych právnych predpisov uplatňovaných v prípade absencie dohody medzi zmluvnými stranami s cieľom posúdiť, či a prípadne v akej miere je právne postavenie spotrebiteľa vyplývajúce zo zmluvy nevýhodnejšie než právne postavenie zakotvené v platnom vnútroštátnom práve. Zároveň sa zdá, že na tieto účely je relevantné preskúmať právne postavenie uvedeného spotrebiteľa z hľadiska prostriedkov, ktoré má podľa vnútroštátnej právnej úpravy k dispozícii na zabránenie uplatňovaniu nekalých podmienok,
- na účely určenia, či dôjde k nerovnováhe „napriek požiadavke dôvery [dobrej viery - neoficiálny preklad]“, treba preveriť, či predajca alebo dodávateľ, ktorí zaobchádza so spotrebiteľom čestne a rovnocenne, mohol rozumne očakávať, že by tento spotrebiteľ súhlasil s dotknutou podmienkou po individuálnom dojednaní. Článok 3 ods. 3 smernice sa má vykladať v tom zmysle, že príloha, na ktorú odkazuje toto ustanovenie, obsahuje len orientačný a nevyčerpávajúci zoznam podmienok, ktoré možno považovať za nekalé.“

Podľa § 566 ods. 2 OZ v znení ku dňu vzniku zmluvy veriteľ je povinný prijať aj čiastočné plnenie, ak to neodporuje dohode alebo povahe pohľadávky.

Občiansky zákonník dáva spotrebiteľovi dispozíciu, aby plnil dlh aj predčasne a veriteľ má povinnosť čiastočné plnenie prijať. Zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej aj ,,ZSU“) dokonca výslovne reguluje predčasné splatenie spotrebiteľského úveru (§ 6 ZSU). Zmluvná podmienka však spotrebiteľovi postavenie podstatne zhoršuje. Evidentne je spotrebiteľovi bránené presadiť vlastnú vôľu splniť presne sledovaný dlh. Spotrebiteľ môže prirodzene sledovať zníženie istiny, aby sa mu znížil základ pre narastanie úrokov. Preskúmavaná zmluvná podmienka tento zámer spotrebiteľa (plniť dlh z istiny) sťažuje a ide zároveň o podstatné zhoršenie pozície spotrebiteľa. Z ekonomického hľadiska je zásadný rozdiel, ak sa predčasne splatí istina alebo príslušenstvo. Pri znížení istiny úveru sa znižuje aj základ pre ďalšie úročenie (odplatné i sankčné), a preto sa odvolací súd stotožňuje s prvostupňovým súdom, že pri preskúmavanej podmienke ide o podstatný odklon od zákonnej normy v neprospech spotrebiteľa a to je dôvod k záveru o neprijateľnosti klauzuly. Sporná zmluvná podmienka je v rozpore aj s ust. § 54 ods. 1 v spojení s § 39 OZ (porov. rozsudok KS v Prešove vo veci 6Co 161/2011 ,,Spotrebitelia môžu právom očakávať, že zmluvné podmienky koncipované v rámci štandardnej typovej zmluvy ich nezaväzujú, pokiaľ sú nevýhodnejšie oproti právnej úprave podľa Občianskeho zákonníka (princíp právnej istoty, dôvery v objektívne právo). Ide o akúsi jednostrannú kogentnosť ustanovení Občianskeho zákonníka v záujme vyššej ochrany pri štandardných typových zmluvách (porov. Kristián Csach, Štandardné zmluvy, Vydavatelství Aleš Čeněk). Treba však povedať, že ak sa neberie do úvahy výber programu a podpis, tak spotrebiteľ takmer žiadnym spôsobom neparticipuje na koncipovaní zmluvy. Preto sa dá plne pochopiť pomerne silná ochrana spotrebiteľov, ktorú slovenský zákonodarca zakotvil v ustanovení § 54 OZ. Faktická nerovnosť medzi dodávateľom a spotrebiteľom pri vzájomnej kontraktácii je zjavná a viaceré rozhodnutia súdneho dvora na to poukazujú (napr. rozsudok C-168/05 Mostaza Claro, bod 25,26,27).“

Zákonodarca reagoval na problémy spojené s poradím platieb zákonom č. 568/2007 Z.z. (podľa § 566 ods. 2 OZ v znení od 1.1.2008 pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa plnenie dlžníka započítava najprv na istinu a potom na úroky, ak dlžník neurčí inak). Slová zákona ,,ak dlžník neurčí inak“ podľa názoru treba vykladať tak, že musí ísť o individuálne vyjednanie (jasnú a transparentne prejavenú vôľu) spotrebiteľa a nepostačuje formulárové vyhlásenie v zmluve. V tomto smere súdny dvor zaujal postoj aj k paušalizovaným vyhláseniam spotrebiteľov vo formulárových zmluvách, ktoré ešte samé o sebe nepredstavujú pre dodávateľov unesenie dôkazného bremena (porov. rozsudok SD C-449/13 vo veci CA Consumer Finance SA cit.: „1. Ustanovenia smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že:

- jednak bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej dôkazné bremeno nesplnenia povinností upravených v článkoch 5 a 8 smernice 2008/48 zaťažuje spotrebiteľa, a
- jednak bránia skutočnosti, aby sa súd z dôvodu štandardného ustanovenia musel domnievať, že spotrebiteľ uznal úplné a správne vykonanie veriteľom jeho predzmluvných povinností, pričom toto ustanovenie má za následok aj prenesenie dôkazného bremena o vykonaní uvedených povinností, ktoré môže narušiť účinnosť práv priznaných smernicou 2008/48. Odvolací súd dáva do pozornosti výklad zákonodarcu k zmenám v § 566 OZ cit. z dôvodovej správy k zákonu č. 568/2007 Z.z. „Platná právna úprava sa nezmieňuje o poradí započítania čiastočného plnenia peňažného dlhu vo vzťahu k úrokom a k istine. Navrhuje sa explicitne riešiť formou dispozitívnej právnej normy (porov. „ak dlžník neurčí inak“) započítanie čiastočného plnenia v prvom rade na istinu a až potom na úroky. Ustanovenia Občianskeho zákonníka v súčasnej podobe výslovne neriešia otázku čiastočného plnenia dlžníka pri peňažnom dlhu.

Naproti tomu právna úprava pre potreby obchodných záväzkových vzťahov túto otázku výslovne rieši spôsobom vymedzeným v § 330 ods. 2 Obchodného zákonníka tak, že plnenie dlžníka sa započíta najprv na úroky a až potom na istinu ak dlžník neurčí inak. Je nepochybné, že len dlžníkovi prináleží pri plnení dlhu určiť, ktorý dlh plní, resp. ktorú jeho časť. Ani v prípade, že dlžník výslovne neurčí, ktorú časť svojho dlhu plní, neprechádza právo určiť, či započítať plnenú peňažnú sumu na dlh v ľubovoľnom poradí. Z hľadiska zásad, na ktorých stoja občianskoprávne vzťahy (porovnaj napr. § 1 ods. 1 a § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a ich povahy sa aj v súčasnej dobe dá vyvodiť to, že pri plnení peňažného dlhu sa plnenie má najprv započítať na istinu a až potom na úroky v prípade ak dlžník neurčí inak. Právna úprava však reaguje na situácie, keď priamo (najmä v spotrebiteľskej) zmluve si poskytovateľ služby (napr. poskytovateľ pôžičky) priamo vymienil, že plnenie dlžníka sa bude najprv započítavať na úroky a až potom na istinu. Takáto podmienka by mohla byť ponímaná ako neprijateľná podmienka v zmysle § 53 Občianskeho zákonníka. Pre „slabšiu“ zmluvnú stranu (ktorá nemala napr. možnosť ovplyvniť podstatu tejto podmienky) nie je jedno, či sa jej plnenie započítava najprv na (často vysoké) úroky a až potom na istinu. Zákonodarca preto považuje za významné zdôrazniť v občianskoprávnych vzťahoch v právnom myslení konsenzuálne akceptovateľnú zásadu, že pri čiastočnom plnení peňažného dlhu má právo označiť časť dlhu, ktorý plní výlučne dlžník a ak tak neučiní, neprechádza toto právo na veriteľa, ale použije sa dispozitívna právna úprava tak, že plnenie dlžníka sa započíta najprv na úroky. V občianskoprávnej úprave sa teda navrhuje právna konštrukcia dispozitívneho ustanovenia o čiastočnom plnení peňažného dlhu odlišne od právnej úpravy v obchodných záväzkových vzťahoch. Ak by mali vzniknúť pochybnosti ohľadom povahy toho ktorého právneho vzťahu v prípadoch ak nie je zreteľné, či sa jedná o obchodný či občianskoprávny vzťah, pre spotrebiteľské zmluvy platí všeobecné výkladové pravidlo vymedzené v § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka tým spôsobom, že pri pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv sa použije výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.“ K obdobnej právnej otázke odvolací súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Žiline vo veci 5Co 611/2014: „Žalobca tým, že svoje jednostranne stanovené zmluvné podmienky obsiahnuté aj v Úverových podmienkach ponechal v platnosti v nezmenenej podobe aj po 01.01.2008 (na právne vzťahy vzniknuté po uvedenom dátume), spôsobil stav, že daná úprava postupu splácania jednotlivých zložiek záväzku, obsiahnutá v bode 5.2 Úverových podmienok, bola výrazne nevýhodnejšia vo vzťahu k žalovaným oproti situácii, aká by bola, ak by v Úverových podmienkach nebola obsiahnutá, pretože ak by žalovaní výslovne neurčili inak, ich splátky by musel postupca započítavať v prvom rade na istinu (ktorá sa stále úročí, teda navyšuje sa o dojednané úroky z úveru a v prípade omeškania o úroky z omeškania) a nie na príslušenstvo pohľadávky, ktoré ako také zásadne úročeniu nepodlieha. Postupcom v Úverových podmienkach jednostranne stanovený spôsob započítavania splátok, resp. čiastočných plnení najprv na príslušenstvo pohľadávky a až na poslednom mieste na samotnú pohľadávku výrazne navyšuje náklady spotrebiteľa spojené s úverom oproti situácii, ak by sa jeho platby použili v súlade s úpravou obsiahnutou v § 566 ods. 2 OZ a spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Existujúca zákonná úprava účinná už v čase uzavretia ÚZ a stanovujúca vyššie uvedené poradie uspokojovania pohľadávky a jej príslušenstva pri čiastočnom plnení záväzku je teda zameraná výrazne prospotrebiteľsky. Iba ak dlžník prejaví vôľu, aby poradie uspokojovania pohľadávok (jeho záväzkov) bolo iné, spravuje sa toto poradie jeho vôľou a potom je také, aké konkrétne určí on (bez ohľadu na vôľu veriteľa). Preto súd postupujúc § 153 ods. 4 O. s. p., samostatným výrokom obsiahnutým pod bodom IV. výrokovej časti rozsudku vyhlásil dané ustanovenie Úverových podmienok za neplatné pre jeho neprijateľnosť, odporujúce ust. § 54 ods. 1 OZ, ako aj s § 53 ods. 1 a 2 OZ v znení účinnom v čase uzavretia ÚZ.“ Ďalší dôvod neprijateľnosti (nedostatok transparentnosti klauzuly) sa javí už ako nadbytočný. Pre úplnosť však odvolací súd poznamenáva, že netransparentná zmluvná podmienka je neprijateľná, a to dokonca aj keby išlo o hlavný predmet plnenia alebo jeho cenu (§ 53 ods. 1 OZ a contrario ...,,ak sú vyjadrené určito jasne a zrozumiteľne...“ Aj podľa názoru odvolacieho súdu je formulácia ,,...iné sankcie“ na úkor transparentnosti. Zmluvná podmienka môže byť síce gramaticky určitá, ale z hľadiska ekonomického dopadu na spotrebiteľa je značne problematické si predstaviť, na aké všetky sankcie veriteľ použije plnenie. Spotrebiteľ pritom ani len netuší, že sa mu v skutočnosti dlh nezmenšuje a napriek jeho vôli predčasne splatiť dlh mu podľa spornej klauzuly veriteľ plnenie môže priradiť k neznámej sankcii a bolo by to v súlade so spornou zmluvnou podmienkou (porov. bod 73, 74 rozsudku SD C-143/13 vo veci Matei B. proti SC Volksbank România SA cit.: „V tejto súvislosti treba pripomenúť, že požiadavka, transparentnosti zmluvných podmienok stanovená v článku 4 ods. 2 a článku 5 smernice 93/13, ktoré majú inak zhodný dosah, nemôže byť obmedzená len na ich zrozumiteľnosť z formálneho a gramatického hľadiska (pozri v tomto zmysle rozsudok Kásler a Káslerné Rábai, EU:C:2014:282, body 69 a 71).“

16. Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa vyslovenia neprijateľnosti vyššie uvedených zmluvných podmienok za správne, a preto v zmysle ust. § 387 CSP rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

17. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP, pričom odvolanie žalovanej bolo vyhodnotené ako nedôvodné, a preto bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania žalobcovi proti neúspešnej žalovanej v plnom rozsahu.

18. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.
Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).
Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).
V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).